

jeg er nylig 55 Aar, men lad gaa, det maa I selv om, lille Folk, skønt jeg syntes dog, det var bedre, om de unge f. Eks. forpagtede noget!“

„Saa skulde min Søn ikke have noget for sig selv, det kan De ikke mene, Strøm!“

„Jeg sidder og tænker paa, naar De nu vurderer Gaarden til 40,000 Rdl., og det er da det mindste, den paa nogen Maade kan sættes til, og vi saa herefter den lille Prioritet og Aftægten, saa er det lovlige lidt, at Povl kun skal give sine Søstre hver 2000 Rdl. Han faar jo mere end dobbelt saa meget, ja, han faar 20,000 medens Søstrene kun faar hver 2000 Rdl.“

„Ja, han er jo ogsaa Sønnen!“

„Ja vel, min gode Mand, men nu arver Søn og Datter lige, saa vidt er Retfærdigheden sket Fyldest!“

„Vi vil ingen forurette, men saadan har vi bestemt, og det bliver derved.“

„Ja, Jurist er jeg ikke. At Øvrigheden vil gøre Ophævelser, tror jeg ikke; naar i øvrigt Papirerne er in optima forma, tror jeg ikke, vi krænger nogen borgerlig Lov, men føler De ikke, De krænger en anden Lov!“

„Med Forlov, Strøm, hvad skulde det være for en?“ spurgte Knud Hansen.

„Den, der hedder at gøre Ret og Skel!“

„Nu kan jo Strøm se, hvor meget De kan efterlade Deres Datter!“

„Meget bliver det næppe, Knud Hansen, saadan af jordisk Gods da; det ser ikke ud til det, men Lykken hun vender sig ofte, — om Penge ellers er Lykke!“

„Ja, naar Hr. Strøm ikke anser Penge for Lykke, hvad har De saa imod, at Mortens Piger kun faar hver 2000, det er dog en ganske god Medgift.“

„Saamænd er det det; saa De har tænkt, at det skulde være Pigernes Medgift!“

„Ja, hvad ellers. Hvad skal et Kvindfolk ellers bruge Penge til. Pigerne bliver jo i Gaarden til de bliver gifte!“

„Ser vi det, gør de det. Men hvis de nu ikke bliver gifte!“

„Mine Piger kan vel naa det endnu!“ faldt Morten ind.

„Ja, det er aldrig for sent,“ sagde din Fader, „men det kunde jo være, der var noget andet, de attraaede; i det mindste skulde De lade dem komme ud at tjene eller ud at lære noget!“

„De ved, de kan baade brygge og bage, og Karen har jo lært at stryge hos Fru Strøm, hvad skal et Fruentimmer vel lære!“

„Et Fruentimmer skal lære alt det, hun har Lyst og Evne til, og det er der ingen af os, der kan sætte Grænser for; og det vil jeg sige Dem, min gode Morten Larsen og Dem Knud Hansen med, at lader De nu Mortens Piger gaa hjemme i Gaarden og vente paa den første den bedste, der trænger til en Kone eller maaske kun til deres 2000, saa gør De Uret. Lad dem dog komme udenfor og se andre Folk, opdrag dog en Gang Kvinderne, saa de kan se ud over Bryggers og Køkken og lad dem naa Lov at vælge, luk op for dem!“

„Ja, saa maa vi nok af Sted; farvel Strøm og saa mange Tak, Povl kan godt prælle Udmarken, jeg tror, den trænger til det.“

„Farvel, farvel!“

„Brakke Udmarken, ja, han har Ret,

jeg mangler Arbejdskraft, hvad kunde min Gaard ikke blive til, om jeg havde Evne, Penge; det var den Møller, jeg gik i Kavtion for, og saa stak han af; det svier endnu til mig. Er De der endnu, Konstance, Tak, fordi De hjalp mig; hvad synes De egentlig om, at Morten Larsen gaar paa Aftægt, og de stakkels Piger, der der skal gaa og slide for Broderen for Naadsensbrød?“

„Faar de ikke hver 2000 Rdl., Hr. Strøm?“ spurgte jeg.

„Jo, naar Frieren kommer, det er Medgiften. Livet i Gaarden hos Broderen og Svigerinden det er Hoved-Giften, for nu er Povl „Manden“; de stakkels Piger, og saa vilde Knud have det stilet, saa Pigerne ikke kunde faa Pengene, før de giftede sig. Ja, har man nu kendt Mage til Bestemmelse. De er jo i Fængsel; hvor end de vender sig, er der stænget. Jeg kunde have Lyst til at raabe det ud, men ingen vil høre mig, Pigerne selv allermindst.“

Nej, lad Mosset kun vokse Lag paa Lag — men min egen lille Pige, hvad kan jeg gøre for hende!“ —

Kvindernes Valgret.

Kvindevalgretsforeningen og Dansk Kvinde-samfund har i disse Dage indsendt følgende:

Til Regering og Rigsdag.

Undertegnede, der danner Bestyrelserne henholdsvis i Kvindevalgretsforeningen og Dansk Kvindesamfund, henvender os i Ærbødighed til den høje Regering og Rigsdag med Anmodning om, at der ved Forhandlingerne og Beslutningerne angaaende det af Indenrigsministeren fremsatte Lovforslag om Valg af Borgerrepræsentanter i København, maa blive taget Hensyn til, at 5,300 af de skatteydende Borgere her i København er Kvinder.

Vi kan ikke se, at der med nogen virkelig Ret kan nægtes Kvinder, der ved direkte Skat bidrager til Kommunens Indtægter, den samme Medbestemmelsesret over Anvendelsen af disse Indtægter som de mandlige Skatteydere, særligt naar der tages Hensyn til, at det nu ved, at Valgretten foreslaas udvidet til alle Skatteydere, udtrykkelig betones, at den direkte Skatteydelse bør danne Grundlaget for den kommunale Valgret.

Vi henviser endvidere til, at Kvinder i England, Amerika, Østrig, Sverrige o. a. St. i mange Aar har haft kommunal Valgret, og særlig, at der allerede paa en Del af den danske Stats Omraade, nemlig paa Island, er indrømmet Kvinderne denne Ret, som man endnu ikke har tilstaaet Kvinderne i den øvrige Del af Riget.

Vi tillader os endelig som Vidnesbyrd om den Interesse, hvormed dette Spørgsmaal omfattes af danske Kvinder, at henvise til den Adresse med over 20,000 Underskrifter, som indgaves til Regering og Rigsdag i „Foraaret“ 1888.

I Marts 1893.

De 20,000 Kvinder.

Regeringen og Rigsdagen har den 15. ds. fra Dansk Kvindesamfund og Kvindelig Valgretsforening modtaget en Adresse til Støtte for et i Forvejen haabløst Lovforslag,

paa hvilket københavnske Kvinders Valgret glimrer ved sin Fraværelse. Adressen ønsker Valgretten optagen paa denne „Dødssejler“. Var det ikke bedre at gøre Adressen om igen til Efteraaret, tage Kvindelig Fremskridtsforening med som „den tredje i Forbundet“, og med det samme rette den kedelige Fejl i Adressen, at den i Slutningen nævnte 20,000 Kvinders Adresse, ikke indkom til Rigsdagen i Foraaret 1888, men den 14. December 1888 (se Folketingstidende 1888—89, Spalte 1905)?

Det gælder altid at „vælge den belejlige Tid“. Det forstod hverken de 20,000 Kvinder 1888 eller de to Kvindesagsforeninger nu.

En Ven af Kvindens Valgret.

Fredsadressen

har nu naaet to hundrede Tusinde Underskrifter. Der er fra Dansk Fredsforenings Bestyrelse sket Henvendelse til Kongen om, hvilken Dag Deputationen kan møde med Adressen. — Afskrifter af denne vil i smagfulde Mapper blive indbragte samtidigt til Folketinget, Landstinget og Ministeriet. — Adresserne skrives af Frk. Nicoline Kjær, og de særdeles elegante Mapper udføres af Hofbogbinder Carl Petersen. Alle Mapper med de Tusinder af originale underskrevne Adresser udstilles i Fredsbureauet, Blegdamsvej 26, Søndagen den 19. Marts Kl. 10—4 for enhver, der ønsker at se dem. Der vil altsaa endnu blive Lejlighed til at underskrive Fredsadressen.

Fru Ragna Nielsen

fra Norge holdt i Fredags i Dansk Kvinde-samfund Foredrag om Kvindeskikkelserne i „Bygmester Solness“.

For Fru Nielsen er Digterens Fremstilling af de tre Kvinder i Stykket som Indbegrebet af alt, hvad Kvinden har været og kan blive.

Man havde forstaaet Bygmester Solness som den, der havde Geniets Ret til at træde paa de blødende Ofre, der altid maa ligge langs Geniets Vej.

Göthe mener, at Geniet har Ret; Henrik Ibsen viser os derimod, at Genier opfører ikke at være følede Mennesker. Solness er Adam Homo; han er ikke vaagen for Hjertets Ret. Hans Livs store Synd er, at han knuser sin Hustrus Liv og dermed Fremtiden.

Kaja og Elina er Kvinder, som de var og er; deres Kræfter er ikke blevne brugte, de er ikke forsynede med de Vaaben, som er nødvendige. Kaja har Evnerne, men der er ikke blevet bygget noget op i hende, hun har kun én Evne udviklet — den erotiske — og maa som alle Kvinder, der kun har denne, blive mishandlet af Genstanden. Digterne har prist det ydmyge hos Kvinderne og lært dem at sværme for at hengive sig, jo mere ophøjet, desto dybere kunde Kvinden tilbede. Solness benytter Kaja, og hvad gør Mænd andet, naar de kun søger det erotiske hos Kvinden?

Eline er Typen paa det moderlige, men hun er bleven stanset i sin Udvikling, derfor vender hun idelig tilbage til Minderne — hendes Leg med Dukkerne, thi da levede hun endnu. — Kun i Vækst er der Glæde.